

Când planetele se aliniază și Dumnezeu te iubeste

Gyuri Kun, Sept. 2023

Încă nu mi-am revenit din acest vis în continuă desfășurare deja de peste un an, și vreau să-l captez în scris, până nu dispare brusc, așa cum a și început, tot spontan.

Liceul l-am făcut la Timișoara. Până în clasa a 9-a inclusiv, am făcut Liceul Eftimie Murgu, numit și Școala medie Nr. 3, cu pedigree regal, fosta Carmen Silva. Acolo mi-a plăcut mult. Era aproape de casă, o plimbare mai vioaie de vreo 20 de minute. Exact cât timp îmi trebuia să mă simt total trezit și gata de acțiune. Dacă mă gândesc bine, principala atracție de a fi la acea școală era că mă ținea cu putere în zona mea de confort. Asta însemna că puteam să rămân cu relativă ușurință printre cei mai buni elevi din clasă, fără să fac un efort deosebit. Pericolul acestei situații era că nefiind stimulat mental și intelectual la potențialul meu adevărat, aș fi putut cu ușurință să alunec într-o relativă mediocritate, nu tocmai dezirabilă pentru un viitor profesional competitiv.

Toate astea s-au schimbat când în 1965, s-au înființat în România clasele speciale de fizică. La Timișoara era doar o singură clasă de acest fel, cu toate materiile ca la o școală medie obișnuită, dar fizica și matematica se predau la nivel de universitate anul I, cu profesori universitari. Candidatul concura cu media dintre nota finală de la examenul de Bacalaureat și cea obținută la examenele de intrare la facultate. Ambele note erau influențate favorabil de pregătirea avansată de la clasa specială de fizică.

Eu eram relativ mulțumit cu situația mea la liceul obișnuit, dar tatăl meu a hotărât să aibă o convorbire serioasă cu mine. Am făcut o plimbare lungă și relaxantă împreună, și totul a decurs ca o conversație lejeră și prietenoasă, nu ca o "lecție" de la "babacu". Fiule, mi-a spus, pentru binele și viitorul tău nu te mulțumi cu statutul de "chior printre orbi". Înscrie-te la clasa specială de fizică. O să ai multă concurență, dar ți se vor îmbunătăți cunoștințele, nivelul de pregătire pentru facultate, ți se va ascuți mintea și o să intri la facultate cu notă mai mare, mai onorabilă. Am simțit că tata are dreptate și în esență, totul era spre binele meu. E adevărat că se va putea mândri și el, dar care fiu nu dorește ca tatăl lui să fie mândru de el?

M-am înscris, am fost acceptat și am devenit unul din elevii clasei speciale de fizică la Liceul 10 din Timișoara. Programul dura doi ani, clasa X-a și a XI-a. Noi eram ultima generație de liceu de 11 clase, după noi începea noul sistem de 12 clase de liceu.

Mi-a atras atenție o anume elevă, cu numele de Pușa, dintr-o clasă a X-a paralelă. Avea păr bogat, castaniu, cu ușoare luciri roșcate, pe care-l purta cu breton și codițe, și uneori căzând în spate, natural. Ochii ei erau vii și expresivi, iar privirea ei emana inteligență, bunătate și inocență. Ei erau căprui, dar de două nuanțe diferite, unul maro închis și celălalt maro deschis, ceea ce îi dădea un farmec deosebit.

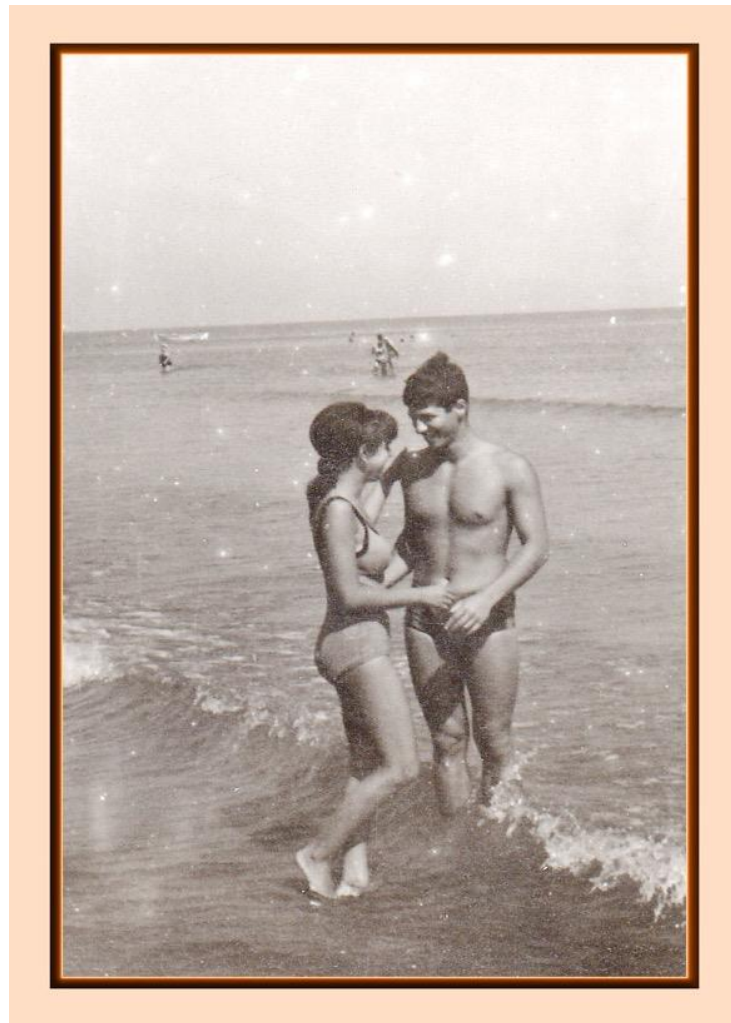
Zâmbetul Pușei era fermecător, iar când era amuzată, și cu mine era des, Pușa râdea în rafale de hohote contagioase.

Avea un corp bine proporționat, suplu, cu mijlocel subțire, de statură medie, sănătos, atrăgător, cu un piept de nota 10. Pe fata asta îți venea s-o ridici cu două mâini, s-o îmbrățișezi, s-o săruți și pe obraji și pe buze, și să-i spui ceva drăgăstos. Pușa era mai tot timpul veselă, plină de viață și energie. Ceea ce impresiona pe mulți care au cunoscut-o, era inteligența ei deosebită și iuțea de minte.

La școală, mai ales în pauza mare, ne întâlneam pe coridor, discutam și râdeam. Nici nu conta prea mult ce spuneam, căci plăcerea și emoția revederii ne făceau deja fericiți. Am devenit în scurt timp un cuplu cunoscut și simpatizat.

La o petrecere la un coleg de-al nostru, nu ne puteam lua ochii unul de la altul și simțeam în timpul dansului un transfer de energie erotică adolescentină. Eram îndrăgostiți unul de altul de-a binelea.

A urmat o viață de cuplu, cu plimbări și excursii de tot felul. Apogeul libertății noastre de a fi împreună s-a întâmplat când ne-am dus împreună într-o vacanță splendidă la Mamaia, la Marea Neagră. Am păstrat de acolo câteva poze alb-negru de la plajă, deosebit de frumoase, mărturii ale tinereții, prospețimii și inocenței noastre la 19 ani.

Eu îmi petreceam parte din vară pe litoralul românesc, în calitate de ghid turistic la BJT și ONT, cu specialitate de organizarea vacanțelor și programelor pentru turiști cehi, slovaci, polonezi, unguri, ruși și alții, pentru că vorbeam bine acele limbi, și altele, și aveam licență de

ghid turistic. Se pare că aceste activități n-au fost perfect aliniate cu planuri serioase de viitor împreună, dar la vârsta respectivă savuram tot ce aveam frumos și unic, împreună cu Pușa.

Amândoi am intrat la Facultate și am devenit colegi la Facultatea de Electrotehnică. Intensitatea relației noastre a continuat să fie cu totul deosebită, ceva care-ți dă resurse și amintiri extraordinare pe o viață întreagă. În anul II de facultate, am făcut o pauză, de câteva decenii, dar tot ce a fost unic a fost încapsulat ermetic în inimile noastre și pus la păstrare.

Viețile noastre au continuat în paralel și separat. La un moment dat, Pușa s-a căsătorit, eu la fel.

Am emigrat din România în Olanda, din Olanda în Franța și apoi în Canada, unde sunt deja de peste 40 de ani. M-am însurat în Canada și am avut o căsnicie lungă și fericită. Soția, o lingvistă, scriitoare și muziciană de renume în Croația a venit și ea în Canada la începutul războiului balcanic.

Și-a continuat cu succes cariera universitară la Toronto, predând mitologie greacă și romană. Era pasionată și de medicină alternativă. Fiica noastră, excepțional de frumoasă și multitalentată, a devenit profesoară de italiană și spaniolă, iar mai târziu o avocată de mare succes. Am fost o familie strânsă, unită prin dragoste, cultură europeană, cu o mulțime de afinități pentru diverse lucruri și umor solid, alimentat în permanență de referințe comune europene și canadiene. Se râdea la noi cu mare poftă și des și astfel am putut să trecem mai ușor prin multe dificultăți. După ce mi s-a născut și nepoțica, fiica fiicei mele, s-a mai adăugat încă o dimensiune de fericire în familie, cum știu toți cei care au copii și nepoți.

În toamna lui 2021, totul s-a schimbat brusc și extrem de brutal și dureros. Au plecat din viață atât soția cât și fiica mea, aproape simultan. E greu de imaginat anvergura și monstruoșitatea acestei tragedii de neconceput. Am rămas instantaneu fără soția și fiica mea, ființele cele mai iubite din viața mea.

Nepoțica, dulcea mea nepoțică, cu care am petrecut împreună cu soția mea 3 ani din viața noastră, de facto crescând-o și educând-o, n-a mai fost nici ea disponibilă sau vizibilă. Ginerel meu s-a mutat la părinții lui cu fetița, nepoțica mea. O țin în totală izolare de mine și încerc să-i ștergă amintirile despre mama, bunica și bunicul. Oare e posibil așa ceva? Am peste 6.000 de poze și video-uri făcute în cei 3 ani, documentează o viață de familie și socială foarte fericită și bogată. Cu atât am rămas, cu asta mă consolez deocamdată.

După deces și izolare, am căzut într-o depresie din care nu știam cum să ies. M-am consultat cu mulți specialiști în materie de dinamică și psihologia doliului și a pierderii ireversibile a celor dragi, și asta m-a ajutat puțin. Am consultat avocați, care mi-au deschis ochii la diferite opțiuni cum să obțin acces la nepoțică în condiții de ostilitate totală din partea ginerelui și a familiei lui. Suma sumarum, am înțeles că trebuie să găsec în mine însumi puterea și înțelepciunea de a trăi mai departe, sănătos, stabil, activ și productiv.

Am încercat să duc o existență sănătoasă, să fac plimbări și sport. După mișcare mă simțeam mai energizat și temporar optimist. Serile însă mă simțeam singur și trist. Am devenit un recidivist, uitându-mă aproape în fiecare seară la acele poze de familie cu soția, fiica, nepoțica.

Unii specialiști mi-au recomandat să reduc timpul petrecut cu pozele de familie pierdută, minunate dar foarte răscolitoare. Am reușit să ascult în mare parte de acest sfat.

Timpul trecea și în ciuda eforturilor mele, starea mea predominantă era de adâncă tristețe și lipsă de motivație mai pentru orice, chiar și pentru scris, care a fost o mare pasiune de-a mea.

Prin martie 2022, am fost anunțat că Facultatea de Electrotehnică din Timișoara, pe care am absolvit-o și eu, organizează un banchet pentru celebrarea aniversării de 50 de ani de la terminarea facultății. Dintr-o dată s-a deschis perspectiva de a-mi schimba complet mediul în care trăiam, să merg în orașul meu natal Timișoara, să mă întâlnesc cu foști colegi de facultate și prieteni, să celebrez o aniversare rotundă și foarte semnificativă, să mai explorez România și frumusețile ei. Aproape nemărturisit, știam că poate mă voi putea vedea și cu Pușa, iubirea mea din tinerețe care mi-a fost colegă și la școală și la facultate. Noi mai schimbam ocazional e-mail-uri mai ales de sărbători și aniversări și știam în linii mari câte ceva despre viața fiecăruia. Ea devenise văduvă cu ani în urmă.

Pușa ducea o viață rezervată, cu socializare minimă, dar a hotărât să participe la întâlnire, când a aflat că și eu voi fi prezent.

Am rezervat o săptămână la Hotel Continental și mi-am cumpărat un bilet numai "dus".. Pușa m-a așteptat la aeroport, extrem de emoționată, la fel ca și mine. Ne-am îmbrățișat strâns. Ne aștepta o limuzină cu șofer care a lucrat pentru Pușa, pe vremea când ea era într-o poziție importantă la Întreprinderea de Rețele Electrice.

Imediat ce am ajuns, am invitat-o la prânz. Am început cu un aperitiv cu telemea și măsline, urmat de o ciorbă de văcuță, grozavă. Apoi un felul doi, cu pui fript, cartofi gratinați și salată de roșii cu castraveți. Am avut sentimentul că am ajuns acasă.

Era greu de crezut că ne-am revăzut și aveam nevoie de ceva timp să putem și savura din plin. Plutea puțină nostalgie în aer, ca și cum urma să ne despărțim, nu să ne reunim și să continuăm saga noastră după o jumătate de secol. Vocea, zâmbetul, privirea, ținuta, gesturile, parcă nu s-au schimbat de loc, iar ceea ce s-a schimbat, a devenit total transparent. Am simțit cum mi se reîncălzea inima și sufletul și eram gata s-o reîndrăgesc pe fata asta cu o nouă intensitate.

Am ajuns rapid la Facultatea de Electrotehnică "nouă". Am fost întâmpinați de doi foști colegi care au făcut o carieră academică de vârf și mai lucrau și acum, la pensie, în calitate de consultanți și cercetători cu normă redusă. Unul din ei, Marius, a fost deosebit de bucuros să mă vadă și extrem de prietenos.

Când am intrat în sală, lumea s-a sculat, a venit spre mine și ne-am îmbrățișat cu căldură, ca prieteni vechi. Cineva a propus ca fiecare să povestească despre parcursul său. Am venit în față și s-a făcut tăcere destul de repede. Toți se uitau cu interes la mine și le-am spus:

« Dragi colegi, sunt foarte bucuros că am putut de data asta să vin, să mă revăd cu voi și să ne amintim împreună de anii frumoși de studenție. »

Le-am povestit despre experiența mea canadiană, împliniri și realizări profesionale, despre dificultăți am trecut. Am observat că Pușa se uita la mine cu mare interes stimulator și

mă simțeam ca un profesor privit de o studentă îndrăgostită. Am inclus și elemente personale, care să o intereseze în special pe Pușa.

Seara s-a servit o masă gustoasă și băuturi, s-au prezentat diapozitive vechi, videouri mai noi despre participanți, a fost muzică din tinerețea noastră. Am dansat, mai ales cu Pușa. Am schimbat adrese și numere de telefon, cu intenția să stăm în legătură.

După banchet ne-am așezat la o măsuță și am stat de vorbă la o cafeluță și un pahar de vin. Ne-am ținut de mână, ne mai uitam la pozele făcute cu telefoanele .

După un moment de tăcere și contemplație, Pușa m-a întrebat ce planuri aveam mai departe. I-am spus că voiam să "dau o fugă" în Israel la prieteni și rude și mai aveam invitații și în Croația, Germania, Elveția, Franța și Olanda și voiam să și călătoresc prin România, pe care niciodată n-am ajuns s-o cunosc ca lumea. Dar n-aveam nici o grabă să merg înapoi în Canada, că trebuia să-mi "ling rănilor" după decesul brutal al familiei mele, cât mai departe de casă, care devenise prea goală ca să mai fie o un cămin. Uite, a zis Pușa, poate că nu vrei neapărat să stai singur la hotel, poate ți-ar face mai bine o companie cu cineva mai apropiat. Dacă vrei, poți să stai la mine. Cuvintele ei au schimbat cursul vacanței, posibil și al vieții mele.

Întâi am rămas mut de surpriză, apoi m-am relaxat și am răspuns că da, cred că era o idee grozavă. Pușa a spus "Poți sta cât vrei, o să ai cheia ta și poți să vii și să pleci când vrei, să te întâlnești cu cine vrei, să-ți faci programul tău așa cum îți convine, și dacă pleci pe mai multe zile, doar să-mi spui că să știu."

M-am mutat la ea. Pușa emana atâta căldură și prietenie, că m-am simțit imediat în largul meu. A doua zi dimineața, micul dejun era deja pregătit cu gust. Ceea ce nu știam era că Pușa știe să gătească foarte bine și era rapidă și eficientă în tot ce făcea. În plus, avea niște idei cam arhaice, cum că bărbatul n-are ce căuta în bucătărie 😊

Eu eram în faza de recuperare psihică și emoțională după pierderea bruscă și brutală a familiei mele, dar Pușa avea o inteligență emoțională superioară și a reușit să mă mențină pe linia de plutire, mai bine decât o armată de psihoterapeuți.

Dacă vizita mea ar fi fost doar o vacanță, dinamica relației ar fi fost diferită. Probabil că ne-am fi mobilizat pentru "optimizarea" timpului spre a concentra cât mai multe activități turistice și de distracție într-un timp limitat. Dar timpul nostru nu era limitat și am început să savurăm plăcerile de a face activități cotidiene la un tempo confortabil, fără grabă. Cumpărăturile, gătitul și chiar și curățatul sau spălatul de vase oferea ocazii de apropiere și comunicare intimă, cum poate avea loc doar între oameni care se bucură și își savurează reciproc compania. Mă gândeam deseori, că atunci când eram mai tânăr și pasionat după ski alpin, măsuram succesul vacanței de o săptămână, bazat pe câte coborâri apucam să fac într-o zi. Eram la lift sau gondolă printre primii și coboram printre ultimii. Mai târziu, cu o filozofie mai matură de cum trebuie savurat ceva, făceam mai puține coborâri și mai multe opriri de admirat natura. Adevărul e că la vârsta de 65-70 și genunchii mei și-au cam făcut norma.

Au trecut săptămâni de viață în comun și mi-am dat seama că deși încă nu căutam pe nimeni, soarta mi-a luat-o înainte și mi-a oferit o bijuterie de partener, om și femeie cu care în mod cert vreau să rămân. Pușa mi-a spus explicit că și ea dorește același lucru, cu pasiune. Avea o căldură vibrantă și contagioasă pe aceeași frecvență ca a mea și eram la unison, că altfel s-ar fi anulat reciproc, în termeni stricți de fizică.

Am făcut călătorii scurte, cu mașina lui Pușa și excursii cu autocarul, bine organizate. Am fost la Cluj, la Câmpia Turzii și la faimoasa Salina Turda, la Dunăre și Clisura Dunării, cu vaporețul într-o tură splendidă, la un complex pe malul Dunării cu căsuțe individuale pentru două persoane unde am stat câteva zile. Am trecut și în Serbia, tot la Dunăre să mâncăm cea mai

bună ciorbă de pește pe care am mâncat-o. Ne-am dus cu Pușa la Bekescsaba la Festivalul de Cârnați, și la Szeged, un oraș nemaipomenit.

Am fost la Gyula, un orașel înverzit, liniștit, frumos, cu restaurante și cofetării excepționale, pe care le frecventam după o zi de baie și înot. Era ca o lună de miere, fără griji ci doar cu răsfățuri pure. Ne-am simțit bine.

Ne-am dezmeticit din această feerie după 5 luni. Pentru a găsi plăcere și atracție în a-ți asculta partenerul, cel puțin la fel de mult cât ne place să fim ascultați, e nevoie de o compatibilitate solidă și noi am găsit-o. Era ca un interviu permanent, o investiție de timp pe care e ușor s-o faci dacă simți că relația are viitor. Timpul petrecut împreună ne-a apropiat tot mai mult pe zi ce trecea. De mare ajutor a fost și limba comună, cultura și educația comună, umor și jocuri de cuvinte bazate pe referințe și conotații care ne veneau natural.

Dintr-o inspirație romantică, într-o zi am cumpărat un lacăt mare lucios din alamă, l-am dus la gravat cu două inițiale "G" și "P" și ne-am dus cu Pușa la un parc în care ne plimbam des și care are o pasarelă, un pod îngust pietonal peste râul Bega. Acolo am găsit un loc ca să atașăm și încuiem lacătul, ca simbol peren al relației și uniunii noastre, așa cum fac îndrăgostiții de toate vârstele.

Nu puteam să stau în afara Canadei mai mult de 6 luni, așa că am luat-o pe Pușa în brațe și am întrebat-o direct, pe șleau, dacă vrea să vină cu mine în Canada. Ea a rămas înmărmurită și n-a răspuns imediat. Ca s-o mai destind puțin, am întrebat-o ce credea despre această aberație inumană ca eu să fiu în Canada și ea să rămână în România? Răspunsul ei a venit la scurt timp după asta și s-a manifestat prin îmbrățișări și sărutări multiple și viguroase.

Zvonurile mai sarcastice printre anumite cunoștințe erau de genul: Uite ce isteță e Pușa, că l-a prins pe "Canadian". Oare ce farmece i-a făcut?" Aceste persoane nu știau că "farmecele" au fost implantate adânc în sufletul și memoria mea acum 55 de ani. Similar cu o capsulă spațială în care se pun semințe de plante și articole unice, tipice pentru civilizația noastră de acum, care se vor păstra pe vecie, nealterate și reactivabile, pentru dacă și când va fi nevoie pentru civilizațiile următoare.

Soarta a umplut generos perioada de timp cât am fost despărțiți cu o căsnicie lungă și foarte frumoasă la amândoi, care s-a terminat prin plecare finală din lumea asta, atât a soției mele cât și a soțului ei. A trebuit să adopt, pentru consolare, o vorbă folosită în credința creștină: "Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, fie numele Domnului binecuvântat".

E greu să reconciliezi o mare suferință cauzată de pierderea partenerului de viață cu binecuvântarea Domnului care a permis ca pierderea să se întâmple. Totuși, se pare că Domnul mai avea și alte planuri, necunoscute și nebănuite de noi. El a hotărât să ne ofere un cadou de neprețuit ca să putem să ne reunim și să decidem noi ce și cum să facem mai departe.

Asta îmi aduce aminte de o glumă despre un om foarte sărac ce se ruga lui Dumnezeu să-l ajute să câștige o sumă mare de bani la loterie. După ani și ani de rugăciuni, omul a avut un vis în care Domnul l-a întrebat: "Dar tu ai cumpărat vreodată în viața ta un bilet de loterie?" Cred că biletul meu de loterie a fost biletul cu care am zburat la Timișoara și m-am dus la banchetul de aniversare, unde m-am reîntâlnit cu Pușa, care avea și ea un bilet pentru banchet.

La Toronto ne aștepta familia mea. Familia fratelui meu Andrei, ne-a făcut și o surpriză extraordinară, mi-au umplut frigiderul și au gătit și cumpărat mâncare pe cel puțin 3 zile.

Pușa m-a ajutat enorm să mai organizez bucătăria cu dulapurile pline de borcane, cutii și ceaiuri, multe din ele expirate. La fel și mii de fotografii, documente, obiecte pe care le sorta cu mult tact, înțelegând că multe din acele lucruri aveau valoare sentimentală pentru mine. Am și adoptat un termen excelent pentru lucruri care au fost desemnate și aprobate pentru aruncare la gunoi. Termenul era să le dăm “vânt”, care s-a abreviat și mai mult la simplul “vânt”.

Crăciunul și Anul Nou le-am făcut în familie și așa Pușa a cunoscut-o și pe sora mea Judit, pe fratele meu Andrei, pe soția lui, Carmen, nepotul meu Mark (fiul surorii mele) cu prietena lui Lia (o româncă) și pe Sebastian, celălalt nepot, fiul fratelui meu. Peste tot a fost primită cu multă căldură și prietenie, nu numai pentru că era cu mine, dar și pe merit propriu, că toți vedeau și simțeau că ea era foarte “îndrăgibilă” și ne potriveam tare bine.

Pușa mi-a găsit un nume drăgăstos, “Ursul Polar”. Ursul “meu” polar. Mare, alb, frumos, puternic și cu ochi albaștri. Cu o blană extraordinar de albă. Eu găsisem pentru ea, deja în primul episod al relației noastre de acum 50 de ani, un nume care i se potrivește de minune. O numeam “Cărăbuș”. Cărăbușul Brun. Pușa era mignonă, delicată, fină, foarte drăguță și jucăușă. Își folosea micile antene de “cărăbuș” ca să mă asculte, să fie pe recepție și în general să-i placă mai tot ce auzea de la mine. După venirea în Canada, și-a dat seama că se putea adăposti oriunde în “blana” mea albă, pentru protecție, dormit și jucat. Așa că ea a rămas un Cărăbuș, acum cărăbușul meu.

Poate că cea mai valoroasă experiență din statul împreună, atât la Timișoara cât și în Canada, a fost faptul că rutina zilnică de cumpărături, gătit, servit, făcut ordine și curățenie prin casă etc., etc., exact lucrurile de la care oamenii fug și se duc într-o vacanță, erau cele care ne-au apropiat și mai mult și ne-au ajutat să ne cunoaștem mult mai bine.

Pușă avea și ea o limită de 6 luni cât putea să stea în Canada așa că am început să ne pregătim pentru plecarea ei, după ce au trecut 5 luni de stat împreună aici, la Toronto. A ajuns cu bine la Timișoara, a așteptat-o Mircea, fiul ei model. Dar faptul că eram separați nu ni s-a mai părut normal. Tehnologia modernă ne-a permis să vorbim la telefon, și cu video, zilnic, mai precis de două ori pe zi.

Voi fi din nou la Timișoara în octombrie 2023, plănuiind să ne întoarcem la Toronto împreună poate prin martie 2024.

În încheiere, cred că povestea noastră este o parafrază a legii conservării energiei:

“Dragostea nu se pierde, nu se câștigă, doar se transformă”

În cazul nostru s-a transformat într-o altă dragoste, mai matură, prețioasă ca o vioară veche, ca cea din poza de mai jos, care sper să ne aducă fericire și la bătrânețe.

